

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 8.000

Letna inozemstvo . . . » 13.000

Letna inozemstvo, USA dol. 15

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXX. - Štev. 42 (1525)

Gorica - četrtek, 26. oktobra 1978 - Trst

Posamezna številka Lir 200

Veselje goriške Cerkve

Kakor hitro je tudi Gorico dosegla vesela vest o izvolitvi poljskega kardinala Karola Wojtyła (izg. Wojtūa) za novega krmarja katoliške Cerkve, je goriška nadškofija izrazila svoje veselje s tem, da je nadškof Cocolin po lepakih v italijanskem in slovenskem jeziku povabil duhovnike, vernike in predstavnike oblasti k zahvalni maši v goriški stolnici v soboto 21. oktobra zvečer. Ob lepi udeležbi je msgr. Cocolin po evangeliju spregovoril v italijanski in slovenski. Ze prej je msgr. F. Močnik eno berilo prebral v slovenski. V italijanski je msgr. Cocolin podal sledeče misli:

Trpeča poljska zemlja, skozi stoletja preizkušena zaradi delitve njenega ozemlja in prepojena s krvjo mučencev je rodila sina, zaradi katerega se danes veselijo Cerkve in celotno človeštvo. Proti vsakemu pričakovanju je Gospod izbral za Petrovega naslednika Karola Wojtyła. Izbral ga je iz ljudstva, ki slovi po svoji zvestobi Cerkvi in papežu. Upravičeno je sam novi papež vzkliznil: »Kako neizledno so, Gospod, tvoje sodbe in nedostopna tvoja pota!«

Pred to skrivnostno izbiro nam ne preostaja drugega kot moliti, se zahvaliti in častiti Boga. Brez dvoma se s papežem Wojtyłom pričinja novo obdobje v dvatisočletni zgodovini Cerkve. Pot, po kateri bo hodil novi papež, je že označil zadnji koncil. Sam Wojtyła je na njem sodeloval. Mož široke kulture in še bolj globoke vere in molitve je v dolgih postankih pred tabernakljem razmišljal o koncilskih tekstih. Zato je tudi takoj po izvolitvi opozoril na koncilsko konstitucijo o Cerkvi, ki naj vse usmerja po pravi poti. In ni se obotavljal opozoriti, da je Duh te Cerkve ljubezen. Tudi utrujenost, težki trenutki, odnosi z drugimi, ekumenski razgovor in razgovor s svetom imajo svojo rešitev le v ljubezni.

Janez Pavel II. je tudi jasno povedal, da bo treba poglobiti nauk o kolegialnem vodstvu Cerkve skupaj s papežem. Izkušnja s sinodo škofov je porok za nadaljnji razvoj cerkvenih organizmov ob novih bolj sodobnih metodah.

Ker Cerkve ne živi zase, mora iskati neprestano možnost oznanjevanja evangelija, ki ga je Kristus poveril apostolom in v posebni meri Petru, skali Cerkve. Ta vedno živi in pereči problem bo našel gotovo odmev v njem, ki je skozi 15 let služil kot pastir Cerkvi v Krakovu, sedaj pa začena službo v Cerkvi, ki je prisotna v vseh delih sveta, vraščena v vse kulture in v stiku z najbolj različnimi verstvi.

Vsebinsko evangelija je Kristus Odrašenik. Cerkve, ki se je odrekla vsemu, kar je odvisno, išče tiste, ki so v potrebi, ki so revni ne le na zemeljskih dobrinah, temveč oropani tudi velikih vrednost kot je svoboda ter zahtevajo posredovanje Cerkve, da se jih osvobodijo, se jim pomaga pri izboljšanju njih socialnih razmer ter se jih zaščiti v njihovih osnovnih človeških pravicah, obenem pa pomaga do miru med narodi.

Obenem nas novi papež s svojo besedo in pričevanjem opozarja na češčenje Matere božje. Ona živi in deluje kot Kristusova mati in mati Cerkve. Škofovsko geslo »Ves tvoj« je vir tiste ljubezni, ki bo značilna za pastoralno službo papeža Wojtyła. Zahvalimo se zato Gospodu, da nam je dal tega novega Pastirja, ki prihaja od daleč in nam bo pomagal premagati vso razdeljenost v Kristusovem imenu.

Nato je msgr. Cocolin v slovenski spregovoril še naslednje besede:

S težkim srcem smo se poslovili od pokojnega papeža Lucianija. Cutili smo pač, da se je z njegovim nenadnim odhodom v našem svetu, polnem nasilja, prekmalu zasenčilo razodetje dobrotljivosti Boga, našega Odrašenika in vstajenjsko upanje, da tudi danes lahko dobrota zmaga nad hudobijo in nasiljem.

Z izvolitvijo papeža Janeza Pavla II. nova zvezda vodnica vstaja na obzorju svete Cerkve. Kristjani in vsi ljudje dobre volje smo pristržno veseli ob tej izbiri kardinalskega zbora. Posebno veselje gotovo navdaja vas slovenske vernike, da je bilo v

današnjem prelomnem času zaupano najvišje vodstvo Kristusove Cerkve sinu slovanskega rodu. Poljski narod, ki mu je bila vedno krščanska vera vodnica in moč v njegovi težki zgodovini, nam je vzgojil pastirja, ki po svojem posrečenem značaju, po svoji kulturni razgledanosti, po svoji globoki duhovnosti in pastirski zavzetosti odgovarja današnjim zahtevam. Hvala Bogu in današnje veselje naj se prelije v obilno zvestobo novemu svetemu očetu.

Pozdravni telegram SSK novemu papežu

V imenu Slovenske skupnosti v deželi Furlaniji-Juljski Benečiji je predsednik deželne sveta Andrej Bratuž poslal novemu papežu Janezu Pavlu II. ob njegovi izvolitvi naslednji telegram:

Srečna izvolitev Vaše Svetosti na papeški prestol navdaja z veseljem demokratične Slovence dežele Furlanije-Juljske Benečije. Slovenska skupnost, politična stranka Slovencev v Italiji, kot tolmač teh čustev, okrepljenih z zgodovinskim dejstvom izvolitve prvega papeža slovanskih narodov, izraža voščila za plodno vladanje in upa, da bo Vaša Svetost blizu tudi duhovnim in življenjskim problemom slovenske narodne manjšine v Italiji.

UTRIP CERKVE

● V Poznanju na Poljskem je 13. oktobra umrl kardinal Boleslav Filipiak, star 77 let. Zaradi hude bolezni se ni mogel udeležiti zadnjih dveh papeških volitev. Leta 1935 je postal osebni tajnik kardinala Hlonda in doživel z njim nacistične zapore. Srečno je preživel konfinacije v Nemčiji in Franciji, dokler ju niso Amerikanci 1945 osvobodili. Leta 1946 ga je papež Pij XII. poklical v Rim k vrhovnemu cerkvenemu sodišču. Leta 1967 je postal dekan Svete rimske rote, 1976 pa kardinal.

● Okoli milijon vernikov iz raznih krajev Argentine je v soboto 30. septembra in nedeljo 1. oktobra poromalo v Luján, ki je najpomembnejše Marijino svetišče v tej deželi. Romanje je vodil kardinal iz Buenos Airesa, Aramburu. Veliko je bilo mladine, ki je še posebej molila za mir, ki je zelo ogrožen zaradi mejnega spora med Argentino in Čilom.

● Čile praznuje vsako leto dan proglavitve neodvisnosti 19. septembra. Ta dan je v navadi zahvalna služba božja, ki se je udeležijo vlada, diplomatski zastopniki in ljudstvo. Letos je kardinal Raúl Silva Henríquez pozval vse prisotne, naj po zgledu Cerkve delajo za mir in sožitje v državi in med narodi. Zavzel se je tudi za pomirjenje s sosednjo Argentino.

Dan po svoji izvolitvi je papež Janez Pavel II. že zapustil vatikanske zidove. V bolnišnici »Gemelli« je obiskal svojega rojaka škofa Andreja Deskurja, predsednika papeške komisije za sredstva javnega obveščanja. »On je bil tisti — je o njem dejal sv. oče —, ki me je uvedel v rimsko dogajanje.« Po hitnem radiu je nato pozdravil vse bolnike, ki so sicer navidez slabotni, a zaradi svojega trpljenja močni kot Kristus na križu. In je zaključil v šaljivem tonu: »Hvala vsem, ki so me branili pred preobilnimi izrazi navdušenja, saj sem bil na tem, da tudi jaz ostanem v bolnišnici!«

Prvi dnevi vladanja papeža Janeza Pavla II.

Novi papež je začel izvajati službo Kristusovega namestnika na zemlji z izredno sproščenostjo, lahkotnostjo, pa tudi skromnostjo, toplino in iskrenostjo. V prvih šestih dneh svojega pontifikata je podal najprej svoje programske misli, sprejel kardinale, diplomatski zbor, ki je akreditiran pri Apostolskem sedežu, časnike in bil nato v nedeljo 22. oktobra slovesno umeščen.

PROGRAMSKI GOVOR

Preden so kardinali zapustili v torek 17. oktobra konklave, so opravili z novim papežem somaševano daritev. Janez Pavel II. jim je v tekoči latinščini podal svoje programske misli.

Tudi zanj bo uresničevanje sklepov zadnjega koncila življenjska naloga. Trudil se bo, da bo koncil uresničen na področju misijonstva, ekumenizma, glede cerkvene discipline in organizacije cerkvenih struktur. Zlasti si bo prizadeval, da bo prišla do izraza ustavna lista vatikanskega koncila dogmatska konstitucija »Luce narodov« (Lumen gentium). Treba je globlje in bolje spoznati naravo in poslanstvo Cerkve. Podčrtal je pomen kolegialnega sodelovanja v vodstvu Cerkve in važnost sinode škofov, ki je bila posrečena pobuda Pavla VI.

Kot Kristusov namestnik smatra za svojo prvo dolžnost, da čuva zaupani mu zaklad vere. Zvestoba papežu pomeni tudi popoln pristanek na učenje Cerkve, pa zvestobo bogoslužnim predpisom. Ta zvestoba izključuje po eni strani svojevoljne novosti pa tudi trmasto zavračanje tega, kar je bilo na zakonit način sprejeto v obrede. Zvestoba pomeni tudi disciplino v Cerkvi kakor tudi plemenit odziv na duhovniški in redovniški poklic. Za vernike obstaja zvestoba v pokorščini svojim pastirjem in v sodelovanju s pobudami in dejavnostmi, h katerim so poklicani.

Sv. oče tudi ne sme pozabiti drugih krščanskih Cerkva. Zadeva ekumenizma je preveč velika in delikatna, da bi jo smeli zanemariti. In ker smo vsi sinovi enega Boga, je treba vse ljudi ljubiti in jim služiti. V tem je razlog, da bo Cerkve vedno podpirala delo

za mir, človekov napredek, mednarodno pravičnost. Pri tem jo bodo vodili le moralni in verski nagibi, nikdar pa politični.

SREČANJE S KARDINALI

V četrtek 19. oktobra so se Janezu Pavlu II. prišli pokloniti kardinali. Dekan kardinalskega zbora Confalonieri je opozoril na veliki pomen izvolitve sina »zveste Poljske« (Polonia fidelis) na prestol sv. Petra. Morda jo je hotel Bog na ta način nagraditi za vse trpljenje, ki ga je prestala zaradi Kristusovega imena.

Janez Pavel II. je v odgovoru priznal, da je bilo dejanje poguma izvoliti za papeža ne-Italijana, podčrtal je vesoljstveni značaj Cerkve, kar se je pokazalo pri zadnjih dveh konklavah, omenil je raznolikost v Cerkvi, ki pa jo mora pogojevati ena vera, si zaželel sodelovanja škofovskih konferenc in omenil žrtve, ki so jih v teku stoletij doprinesli kardinali in škofje za rast Cerkve. »Upam si reči — je dejal sv. oče —, da tudi v našem času ne manjkajo med vami taki, ki so bili deležni grenke preizkušnje ječe, ponižanj in trpljenja v službi Kristusa.«

DIPLOMATSKI ZBOR PRI PAPEŽU

V petek 20. oktobra je sv. oče sprejel diplomate, ki zastopajo svoje države pri Apostolskem sedežu. Če je prejšnji dan kardinalom govoril v italijanski, se je to pot poslužil francoščine.

»Cerkve meni — je dejal Janez Pavel II. —, da je treba v mednarodnih odnosih spoštovati pravice vsakega naroda. Za mene diplomatski odnosi še ne pomenijo nujno tudi odobravanja tega ali onega režima. Cerkvi gre za dialog s tistimi, ki so zakoniti predstavniki družbenega blaga. Pri tem noče prestopiti svojega pastoralnega področja. Želim pa formalno prositi vlade, ki so pri Apostolskem sedežu zastopane, da bi mogli kristjani in drugi verniki gojiti brez kakih privilegijev, a po načelu pravičnosti svojo vero, biti deležni svobode bogočastja in se v polni meri kot lojalni državljani udeleževati družbenega življenja. Svoboda, spoštovanje življenja in osebnega dostojanstva so osnovne zahteve za harmoničen razvoj družbe in njenega napredka. Marsikje to še ni bilo doseženo. Cerkve hoče sodelovati s svoje strani k odstranitvi samoljubja, slepote in trdote v družbi s tem, da bo ljudi vzgajala v moralnem čutu do bližnjega.«

RAZGOVOR S ČASNIKARJI

Namesto uradne avdienco se je srečanje s časnikarji v soboto 21. oktobra spremenilo v pravo časnikarsko konferenco, ki se je udeležilo 1500 oseb z vsega sveta. Ni manjkalo vprašanj, bolj ali manj posrečenih, na katera je sv. oče sproščeno odgovarjal. Na začetku konference pa jim je v francoščini povedal nekaj misli, ki so bile neke vrste navodila, kako naj časniki poročajo o Cerkvi in verskem dogajanju.

»Kdor gleda na dogajanje v Cerkvi — je dejal papež —, pa pri tem ne upošteva vere, ne bo mogel o njej nikdar pravilno poročati. Dovolj, da se en element v poročanju preide, pozabi, opusti, drugega omalovažuje, tretjega neprimerno napihne, pa pride do napačnega poročanja. Pristanite

na lojalen dogovor z nami: kadar poročate o Cerkvi in njeni dejavnosti, skušajte Cerkve razumeti v njenem mišljenju in v nagibih, ki jo vodijo. Cerkve bo rada prisluhnila po časnikaških zahtevam in pričakovanjem tega sveta, toda vedite: Cerkve svojega nauka ne oblikuje po mišljenju ljudi. Je evangelij, ki jo navdihuje v svojem ravnanju.«

VELICASTNA UMESTITEV

Neverjetno, a vendar resnično. Tri sto tisoč ljudi se je preteklo nedeljo 22. oktobra udeležilo svečane umestitve novega papeža. Nihče jih k temu ni pozval, nihče plačal vožnje, nihče silil kot to delajo diktatorski režimi. Prišli so, ker so se istovetili s Kristusom, ki je navzoč v Cerkvi in ji je bil po skrivnostnem navdihu Duha dan nov vodnik.

Vsa svečanost je trajala dobre tri ure. Potem ko je dobil palij, znamenje njegove škofovske oblasti v rimski škofiji, je Janez Pavel II. sprejel vdanostni pozdrav 115 navzočih kardinalov in začel s sv. mašo. V govoru je omenil katoliški značaj rimske Cerkve, poslanstvo rimskega papeža, duhovno stisko današnjega sveta in pripravljenost Cerkve, da svetu pomaga. Pretresljive so bile njegove besede:

»Ne imejte strahu sprejeti Kristusa in njegove oblasti. Pomagajte papežu in vsem, ki hočejo služiti Kristusu in po njem človeku in celotnemu človeštvu. Odprite Kristusu vrata na stežaj! Odprite njegovi zveličavni moči meje držav, politične in gospodarske sisteme, prostrana področja kulture, civilizacije, napredka! Kristus ve, kaj je znotraj človeka, le on to ve. Človek dostikrat ne pozna smisla svojega življenja. Zato ga navdaja dvom, ki prehaja v obup. Dovolite zato, da bo Kristus govoril človeku. Samo on ima besede večnega življenja.«

Sv. oče je nato pozdravil zastopnike držav, vlad in mednarodnih organizacij, predstavnike krščanskih Cerkva in nekrščanskih ver. Prvič je bila navzoča anglikanska Cerkve v osebi samega primasa canterburyskega nadškofa Coggana.

Tople besede je namenil svojim rojakom. Bilo jih je nad 3.000, med njimi 40 škofov, ki so prišli nekateri iz Poljske, največ pa kot izseljenci iz zahodne Evrope in Sev. Amerike. Govoril je še v brezhibni francoščini, angleščini in nemščini, nato še v španščini in portugalski. Poseben pomen so imele besede pozdrava v ruskem, ukrajinskem, litvanskem in slovaškem jeziku. Navzoče in vse, ki so sledili po televiziji, so spomnile na dežele, kjer se vsak dan znova tepta verska svoboda.

Dvajset minut po zaključku slovesnosti na trgu sv. Petra se je sv. oče prikazal na oknu svojega stanovanja, da zmoli z verniki običajno angelovo češčenje. Pri tem je posebej omenil mlade. »Vi ste bodočnost sveta, up Cerkve, pa tudi moje upanje.« Nato je storil gesto, ki je množico naravnost prevzela. »Treba je zapreti, kajti prišel je čas kosila, za vas in za papeža.« S tem je potrdil besede, ki jih je malo prej v svoji homiliji izrekel: »Danes novi rimski škof slovesno začena svojo službo. Ni Rimljan, temveč sin Poljske, toda od tega trenutka je tudi on postal Rimljan.«

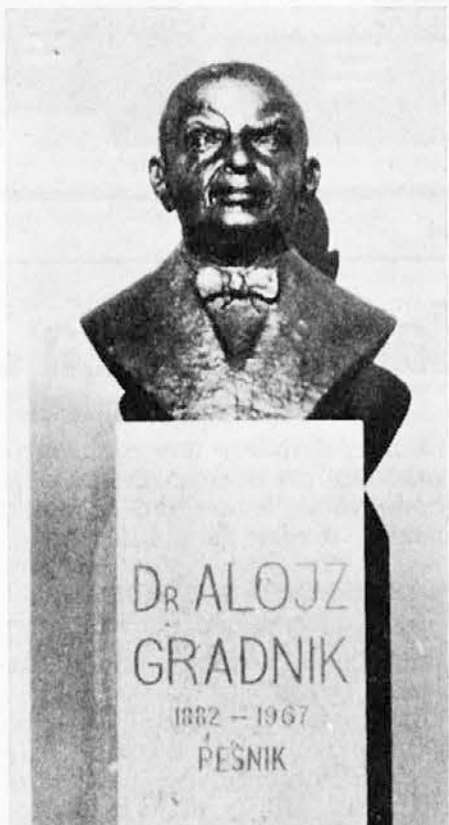
Ob odkritju spomenika Alojzu Gradniku

Klub starih goriških študentov je dal pobudo za postavitev doprsnega kipa pesniku Alojzu Gradniku. Spomenik so odkrili v nedeljo 15. oktobra v Erjavčevem drevo-redu v Novi Gorici. Po zaslugi istega kluba imajo tu svoje mesto že Fran Erjavce, Simon Gregorčič, Henrik Tuma, Andrej Gabršček, Karel Lavrič, Anton Gregorčič in Lojze Bratuž. Gradnikov kip je izdelal umetnik Negovan Nemec. Na svečanosti ob odkritju spomenika je govoril pesnik Ciril Zlobec. Orisal je lik in ustvarjalno pot Alojza Gradnika, pomembnega in globokega lirika, ki sodi med največje predstavnik sodobne slovenske lirike. Nastopili so še Briški oktet, mešani zbor M. Kogoj iz Solkana, član PDG Iztok Jereb in učenka osnovne šole v Dobrovem Marjetka Avgustin.

Program je bil skrbno pripravljen in svečanost je lepo uspela. Prisotni so bili tudi pesnikovi sorodniki, med njimi brata Vladimir in Jože. Člani Kluba starih goriških študentov zaslužijo za svoje požrtvovalno delo vse priznanje.

Nova Gorica je dostojno počastila spomin Alojza Gradnika. Pesnik bi tudi na tej strani meje zaslužil večjo pozornost. Lepo bi bilo, da bi po njem poimenovali vsaj kako osnovno šolo. Saj je Gradnik velik del svojega življenja, čustvovanja in ustvarjanja posvetil prav primorski zemlji od Krasa do Gorice in Brd, pa še dalje do tolimskih hribov.

Alojz Gradnik je pesnik Goriških Brd. Rodil se je v Medani leta 1882 kot sin slovenskega očeta in furlanske matere. Osnovno šolo je obiskoval v domači vasi in v Gorici, kjer je bil gojenec Alojzijeveša. Tudi gimnazijo je opravil v Gorici. V tem času se je zaposlil kot domači učitelj pri baronu Formentiniju v Steverjanu. Kljub težkim razmeram je v redu dokončal študij na dunajski univerzi in postal doktor prava. Služboval je v Gorici in Krmini, po raznih krajih v Istri, v Tolmini in v Cerknem. Po prvi svetovni vojni se je preselil v Jugoslavijo. Služboval je v Beogradu, najdlje pa v Ljubljani, kjer je bil sodnik pri višjem deželnem sodišču. V Ljubljani je živel kot svobodan književnik tudi po upokojitvi (1945). Ob 80-letnici, to je pet let pred smrtjo, je bil imenovan za častnega člana Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Umrl je leta 1967. Njegova želja je bila, da bi ga pokopali v Medani. Tako se je tudi zgodilo. Del Gradnikove rojstne hiše so 1970 preuredili v muzej.

Alojz Gradnik je bil globoko vkoreninjen v svoji rodni zemlji. Iz tujine je hrepel po njej: *O kako daleč, daleč si, Medana, / ti moja tiha, mila rojstna vas! / Ko mislim nate, skrivam svoj obraz / in vem tedaj, kako je solza slana.* (V tujini). Globoko je občutil trdo in ogroženo življenje primorskega človeka. Dobro je poznal vsakdanji boj za kosček grenkega kruha po briških vaseh. Trepetal je tudi za narodni obstanek na zahodnem robu slovenske zemlje. Pomirjala ga je misel, ki jo je izrazil v sonetu Brda: *Se naša tu glasi se govorica, / še našemu so rodu sreča verna.* Ob spominu na rodna Brda je zapel: *O blagoslovi Bog nam naša trda / opočna tla, naš up, naš trud in znoj, / krvi nemire in grobišč pokoj — / o blagoslovi Bog nam naša Brda!* (Molitev)

Gradnik je torej zares pesnik Goriških Brd. Ni pa samo to. Domačijski, kakor tudi nacionalni in socialni motivi predstavljajo le del bogatega pesnikovega opusa. Najmočnejše gibalno Gradnikovega ustvarjalnega duha je ljubezensko čustvo. Anton Slodnjak je o tem intimnem liriku in odkritem izpovedovalcu zapisal, da spada »po obsežnem pesniškem delu, po samoniklosti izraza in iskrenosti čustev med velike slovenske lirike XX. stoletja«.

—až

OD TEDNA DO TEDNA

■ V Pontederi pri Pisi so v četrtek 19. oktobra pokopali bivšega predsednika italijanske republike Giovannija Gronchija. Dosegel je visoko starost 91 let. Po prvi svetovni vojni je bil skupaj z don Stur-zom med soustanovitelji katoliško usmerjene Ljudske stranke ter generalni tajnik katoliških sindikatov. V povojni obnovljeni Krščanski demokraciji je bil v opreki z De Gasperijem in je zastopal levičarska stališča. Tako je bil leta 1955 izvoljen za predsednika republike proti volji stranke ob podpori leve, skrajne desnice in dela demokristjanov. Kot predsednik države je bil kmalu osporavan, češ da se preveč zanima za zunanjo politiko, daje pobude za notranje zadeve, se vmešava v gospodarstvo in zganja nepotizem. Leta 1960 se je podal v Moskvo, da bi posredoval glede rešitve vprašanja dveh Nemčij in glede Berlina. Isto leto je po odstopu Segnিয়েve vlade poveril poslanca Tambronija, naj sestavi vlado desnice in leve. Ker so Tambronija podprli le neofašisti, je bil kmalu prisiljen kmalu odstopiti. Proti koncu njegovega predsednikovanja se je DC začela odpirati na levo, češar pa Gronchi ni odobral. Po zaključku predsedniškega mandata leta 1962 se je Gronchi popolnoma umaknil iz politike.

■ Italijanski ministrski predsednik Andreotti je sprejel konec preteklega tedna kar dva državnika: najprej se je srečal z grškim predsednikom vlade Karamanlisom in se z njim razgovarjal predvsem o vstopu Grčije v EGS. Še istega dne je Andreotti sprejel tudi Carterjevega osebnega svetovalca Brzezinskega, ki je vodil ameriško delegacijo na ustoličenje novega papeža. Brzezinski je poljskega porekla, toda že njegovi starši so se naselili v ZDA.

■ V Padovi sta dva terorista, ki naj bi pripadala »oboroženim komunističnim enotam« rnila s strelnim orožjem ravnatelj tamkajšnje univerzitetne ustanove Gianpaola Mercanzina. Kroglice so mu nalomile piščal. Atentat je povezan z dijaško menzo, ki jo okrsbuje omenjena univerzitetna ustanova. Skupine avtonomistov (skrajnih levičarjev) so že večkrat po menzi pustile, samovoljno zniževale cene obrokov in si prisvajale živila, zaradi česar je bilo ravnateljstvo ustanove prisiljeno zateči se k poostrenemu nadzorstvu nad študenti.

■ Glavni tajnik PSI Craxi se je v Bukarešti sestal z romunskim voditeljem Ceausescujem. V svojih razgovorih sta se dotaknila tako notranje kot mednarodne politike. Drug drugemu sta razložila gospodarsko, politično in socialno sliko obeh držav ter razpravljala o pogojih sodelovanja med Italijo in Romunijo.

■ Odslej bosta v Kataloniji, ki je že dosegla avtonomijo v okviru španske države uradna jezika tako kastiljansčina kot katalonščina. Pod generalom Francom je bila katalonščina uradno prepovedana. Vsi časopisi so smeli izhajati le v kastiljansčini, ki je pred svetom španski jezik. Le samostan na Montserratu je mogel izdajati knjige in revije v katalonščini. Ves čas obstoja gorske republike Andorre pa je katalonščina tam trdnjati jezik.

■ V starosti 83 let je po dolgi bolezn umrl v Moskvi Anastaz Mikojan, od leta 1964 do 1966 predsednik prezidija vrhovnega sovjeta, kar naj bi odgovarjalo mestu predsednika države. To mesto zaseda sedaj Brežnjev. Mikojan, po rodu Armenec, je kakor Stalin najprej bil bogoslovec. Pri 30 letih se je vključil v stranko boljševikov. Bil je zelo prebrisan in mu je tako uspelo preživeti vse Stalinove čistke. Od 1935 do 1965 je bil član politbiroja in bil strokovnjak za vprašanje lahke industrije, ki je bila v SZ dolgo zastopljena na račun težke.

■ V Havani na Kubi je umrl star 64 let za kostnim rakom Jaime Ramón Mercader, ki je leta 1940 po Stalinovem naročilu s cepinom ubil Leva Davidoviča Bronštejna, bolj znanega pod vzdevkom Trocki. Stalin je videl v Trockem svojega največjega tekmeca, zato ga je takoj po Leninovi smrti najprej izključil iz partije, nato pa leta 1929 izgnal iz Sovjetske zveze. Trocki se je nato zatekel v Mehiko, kjer je živel v stalnem strahu pred maščevanjem Stalinih agentov. Trockijev morilec Mercader je nato prebil v Mehiki 20 let v zaporu. Potem je šel v Havano, nato v Prago, od tam po padcu Dubčka v Moskvo, kjer je bil odlikovan z Leninovim redom in postal heroj Sovjetske zveze. Torej morilec — heroj. Zadnji dve leti je bival v Havani, da bi si znova pridobil špansko državljanstvo.

■ Na osemdnevni obisk na Japonsko je prišel v nedeljo 22. oktobra podpredsednik kitajske vlade Teng Hsiao-ping, da formalno ratificira mirovno pogodbo, ki je bila 12. avgusta letos podpisana v Pekingu.

NE BOM UMRL, AMPAK ŽIVEL

Čeprav je dejstvo smrti, ločitve od biološkega življenja zelo resno, pred mislijo nanjo ne smemo bežati. Nasprotno: mnogokrat naj bi se ob njej ustavili! Morda se nam ne bo posrečilo, da bi v sebi prišli do tako globokega uvida v to življenje, kot ga je imel sv. Frančišek, vendar se mu bomo vsaj približali. »Bratje, zdaj bomo pa končno začeli,« so bile njegove zadnje besede pred smrtjo. Vedel je, da se bo zdaj začelo življenje, ki v njem ne bo več stranpotov, da bo odslej vse popolnoma po božji volji. Nič več ne bo minljivosti, začenja se polnost življenja.

Večkrat smo slišali, da je smrt resnično rojstvo, drugo rojstvo. Pri prvem naša volja in zavest nista sodelovali. Zagledali smo luč sveta — sonce. V drugem rojstvu bomo pa zagledali Boga, ki je resnična luč sveta. Sonce, vir življenja, je samo njegova medla podoba in odsvit. Pri prehodu v to drugo življenje moramo sodelovati svobodno in pri polni zavesti.

Kristjanom prvih časov so bile te misli zelo blizu. Antiohijskega škofa Ignacija so pripečljali v Rim, da bi ga vrgli zverem. V pismu roti rimske kristjane, naj ga ne poskušajo rešiti: »Rojstvo se mi bliža, prizanesite mi, bratje! Ne branite mi priti v življenje! Pustite me, da dosežem čisto luč. Ko pridem tja, bom človek.«

Gotovo tudi njemu ni bilo jasno, kako se bo to zgodilo, toda prepričan je bil, da se bo zgodilo. Zlezel si je priti v življenje, ki bo samo življenje, ki v njem ne bo več nobenega staranja in ne bo imelo v sebi nobene sence smrti — življenje, ki bo neke vrste božje življenje, kolikor ga je ustvarjeno bitje zmožno vase sprejeti. Zanimivo je, da Ignacij piše: »bom človek«. Vedel je, da bo človek; nekakšen čisti duh, temveč poveljani človek. Kristus bo njegovo borno telo napravil podobno svojemu poveljancu telesu.

Te dni bomo večkrat na pokopališču. V tih urah bomo več mislili na svoje, ki so odšli. Verjetno bomo tudi več mislili, kako je bilo, ko so ti naši najbližji zagledali Boga in kakšna je njihova usoda zdaj, ko so stopili v področje absolutnega in svetega. Gotovo se nam ne bo zdelo »odveč in prazno moliti za rajne« (2 Mkb 12, 44), saj jim še zdaj želimo vse dobro.

Kakšen je smisel molitve za rajne? S svojo molitvijo jim seveda ne moremo prihraniti procesa očiščenja. To je nujno. Naše molitve in daritve pa to zveličavno dogajanje lahko pospešijo in omogočijo, da je človek prej sposoben za Neskončnost. Bog je večnost. V trenutku, ko je nekdo stal pred Njim in se je odločala njegova večnost, je Bog videl vse naše prihodnje pa tudi pretekle molitve in daritve za tega človeka. Morda včasih na to premalo mislimo.

T. S.

Prvi slovenski zlatniki in srebrniki

29. oktobra letos proslavljamo Slovenci 60-letnico osvoboditve izpod avstro-ogrskega jarma. Za ta, nas Slovence najvažnejši datum novejšje zgodovine, izseljenci poklanjajo domovini prve slovenske zlatnike in srebrnike.

Zlatniki imajo premer 20 mm, težo 3,5 g, čistočo 986-24 karatov, naklado 580 kovancev; srebrniki pa premer 30 mm, težo 12 g, čistočo 1000 in naklado 500 kovancev. Vsi kovanci so enaki, izjema je le Trubar, ki je za 10 % težji.

Kovancev je šest. Prvi ima na eni strani podobo Ivana Cankarja z geslom »Mati, domovina, Bog« na drugi strani pa relief Blejskega otoka; drugi na eni strani portret škofa in misijonarja Barage, na drugi strani Marijo Pomagaj z Brezji; tretji na eni strani škofa A. M. Slomška, na drugi strani grb mesta Maribor; četrty na eni strani dr. J. E. Kreka, na drugi strani relief Slovenije z napisom Kranjska - Prekmorje - Stajerska - Primorska - Koroška; peti na eni strani F. Prešerna, na drugi strani prvotni prestol z napisom »Največ sveta otrokom sliši Slave«; šesti na eni strani grb mesta Ljubljane, na drugi strani Primoža Trubarja z napisom »Oče slovenske knjige«.

Čistoča zlata in srebra je zajamčena z uradno označbo kovnice na kovancu samem. Vsaka serija bo tudi opremljena z oštevilčenim garancijskim listom. Kovanci predstavljajo izredno umetniško in kovniško kvaliteto. Nabava kovancev pomeni zlasti za današnji čas dobro, z neznatnim rizikom povezano naložbo. Zaradi stalno dvigajoče se cene zlata in srebra svetuje mo čimprej njih nakup. Razume se, da se ta ponudba lahko preklicje vsak čas. Za zlatnike velja pravica povrnitve za dobo enega leta. Kovanci so primerni za vse možne priložnosti kot krst, birma, poroka, poklon klubskim delavcem in še posebej rojakom doma.

Cena ne vključuje morebitnih uradnih dajatev v različnih državah. Cene so naslednje:

IZ KANALSKE DOLINE

Sv. Višarje

Prvo nedeljo v oktobru se je zaključilo letošnje obdobje romanj na Sv. Višarje. V zadnji romarski sezoni so nudili 26.000 slovenskim, italijanskim in nemškim romarjem duhovno oskrbo salezijanca Ivo Miklave in Jožko Sraka, dr. Lojze Škerl, msgr. Stanko Grims, Vinko Zakelj ter še nekateri drugi duhovniki. Zakristanska opravila je vzorno vršil prof. S. Venosi.

Rektor višarskega svetišča, istočasno župnik v Zabnicah Mario Černet se v svojem in v imenu romarjev imenovanim to-plo zahvaljuje za izkazane usluge. Obenem se vsem romarjem ter drugim dobrotnikom svetišča zahvaljuje za darove, ki so jih naklonili za obnovo od potresa poškodovanega zvoniča ter za vzdrževanje cerkve. Vsem romarjem kliče: »Na svidenje tudi prihodnje leto pri višarski Materi božji!«

serija 6 zlatnikov v etuiju Can dol. 328, USA 278, pošta 5 dol.;

serija 6 srebrnikov v etuiju Can dol. 102,70, USA 87, pošta 6 dol.;

posamezni zlatnik Can dol. 56,70, USA 48, pošta 2 dol.;

posamezni srebrnik Can dol. 18,80, USA 16, pošta 2 dol.

Odgovorni pri tej narodno-kulturni akciji so odločili predati dobiček do vsote 5.000 dol. slovenskim zamejskim in zdmskim organizacijam in sicer za koroške dijake, primorski ter zdmski demokratiški tisk.

Iščemo zastopnike v deželah, kjer so naseljeni Slovenci, v Kanadi pa se lahko obrnete na dr. Petra Urbanca, 1 Dalebrry Place Don Mills Ont M3B 2A5 tel 447-4332 pis. 534-8891.

Iz Beneške Slovenije

Slovenski rokopis s Stare gore

Beneškoslovenski farni list »Dom« prinaša v zadnji številki več zanimivih član-kov in vesti, deloma v italijanščini. Izredno zanimiv je pregled posameznih zaobljbnih cerkvic v Slov. Benečiji. Nadalje, članek o toleranci in še posebej poročilo o slovenskem rokopisu s Stare gore.

Rokopis sta odkrila dva furlanska duhovnika v kapiteljskem arhivu v Čedadu, zaslug za njegovo objavo pa ima msgr. Angel Kračina. Rokopis vsebuje: Očenaš, Vero in Zdravo Marijo. Pridružuje se drugim iz časa pred letom 1500, tj. Čedajskemu (iz Černeje pri Nemah), Celovškemu in onemu iz Stične. O najdbi je poročala ljubljanska revija Jezik in slovstvo (1974/6/7). Italijanska revija Ricerche slavistiche pa je leto pozneje (1976-22/23) prinesla članek profesorja slovenščine na univerzi v Rimu, Srečka Renka s študijskimi dognanji o rokopisu. Dognanja potrjujejo dom-nevo o sorazmernem poenotenju pismene slovenščine že pred protestantizmom. Da gre torej za enoten slovenski jezik, ki ni nastal oz. se razvil šele po izdaji prve slovenske knjige Primoža Trubarja kot ho-čejo nekateri misliti. To pa tudi ovrež-trditve nekaterih italijansko-furlanskih ro-mantikov (npr. L. Cicerija v reviji Sot la Nape), da govorijo slovenski Benečani nekakšno staroslovanščino (paleoslavo).

Širite „Katoliški glas“

Širjenje puščavskega peska

Puščave na svetu napredujejo večinoma po krivdi človeka. Glavni vzrok je tako v preteklosti kot danes sekanje gozdov. Voda odpavlja rodovitno zemljo, ki je po-tem primerna le še za pašo. Kar ostane grmičja, ga uničujejo končno kože. In v sušnih krajih zatem naglo napreduje puš-čava. Najbolj se širi danes puščava Ata-cama v severnem Čilu ter Sahara v deže-lah Sahela v Afriki. Neplodna tla pa na-pravi tudi dolgoletno namakanje, ki pušča za sabo sol. Na slanih tleh pa ne uspeva več ničesar.

Dva značilna dogodka

V tržaškem dnevniku »Il Piccolo« smo 14. oktobra zasledili, da je novi predsednik goriške pokrajinske uprave prof. Pagura med drugim dejal, da si bo nova večina prizadevala ovrednotiti krajavne kulturne dobrine Gradežanov, Bizjakov, Furlanov in Slovencev. »Primorski dnevnik« pa je o isti večini zapisal: »Po programski izjavi sodeč je sedanjí pokrajinski odbor pripravljen v večji meri prisluhniti potrebam Slovencev.«

Kakšen pa bo ta »prisluh«, ni težko pred-videti. Pogajanja za sestavo nove večine so se namreč vlekla skoro tri mesece v veliki meri prav zato, ker je SSK postavila konkretne zahteve za zaščito našega prebi-valstva, zlasti kar se tiče Standreža. Stranke ustavnega loka — DC, PRI, PSDI —, s katerimi bi lahko SSK sestavila na goriški pokrajini organsko in demokratično veči-no so končno le pristale na to, da če bo prišlo na področju Standreža do nadalj-njega razlaščenja, se bo v skrajnem pri-meru zahtevalo od države, da se odrede letališča in se ta zemlja dodeli razlaščenim kmetovalcem, ki bi si to želeli.

Tedaj pa sta »napredni« PSI in PCI izi-grali Slovensko skupnost s tem, da sta DC ponudili svojo rešitev: enobarvni odbor DC ob zunanji podpori PCI in PSI. Jasno, je, da sta mali stranki kot sta PRI in PSDI končno morali kloniti in tako je prišlo do vodstva na goriški pokrajini, ki ni-komur ni všeč, a vseeno vlada. Najbolj je seveda lahko zadovoljna DC, ker lahko sama razpolaga z vodstvenim aparatom, PCI pa se sedaj ponaša, da je stranka večine in s tem miri svojo nezadovoljno bazo. Tisti, ki smo bili z novo sestavo večine na goriški pokrajini najbolj oškodovani, smo seveda Slovenci.

Prav je zato storila SSK, da je temu uprla in rekla svoj odločen »Ne!« Slovenci take klavrne vloge, ki jo imajo sedaj slovenski predstavniki v PSI in PSI, res ne

moremo biti veseli; če ne bi imeli svoje predstavnice v osebi Marije Ferletičeve od SSK, ki neustrašeno zavrača nam škodljiva stališča italijanskih strank in razkrin-kuje njih zahrbtnje namene, bi bil naš položaj še huje ogrožen.

Drugo žalostno dejanje se je odigralo na goriški občini ob glasovanju za novi občinski zakonik naerč. Standerški rajon-ski svet, slovenska konzulta in seveda SSK so neprestano zahtevali, naj se v ta načrt vključi prestavev inudstrijske cone na desni breg Soče in avtoporto uredi tako, da bo najmanj oškodoval štandereške kme-tovalce. Slovenski predstavnik PSI Wal-tritsch je sicer v razpravi slovenske zahte-ve podprl in branil, ko pa je prišlo do gla-sovanja, sta se PCI in PSI vzdržali, štirje predstavniki PCI so celo pred glasovanjem zapustili dvorano in tako podprli DC in njene zavetnike, da so s komaj 19 glasovi izglasovali ponesrečeno različico regulacij-skega načrta. Pri tem je prizadeta tudi so-vojenjska občina. Načrt obvoznice iz Sol-kana je narejen do meje sovojenjske ob-čine, ne pove pa, kje bo šla ta obvoznica po sovojenjskih tleh. Načrta ne zanima, kakšni so interesi slovenske sovojenjske občine.

Kako klavno figuro so tudi to pot na-redili slovenski predstavniki v PSI in PCI! Le kaj naj še velja trkanje na prsi o slovenstvu in leporečje o slovenskih pra-vicah, ko pa se vse to prav v odločilnih trenutkih kot so glasovanja razblini kot mehurček milnice v prazno. Žal ima tako ravnanje lahko težke posledice za cela na-daljna desetletja.

Pričakujemo samo to, da so se našim ljudem ob teh dveh žalostnih dogodkih končno odprle oči in bodo v bodoče ne-zaupni do vključevanja v italijanske stran-ke, ki nas poznajo le na volišču, kasneje, ko bi njihove pomoči potrebovali, nam pa izdajalsko obrnejo hrbet.

ŠKOFIJSKO ZBOROVANJE TRST: Kristjani iz oči v oči

IV. komisija

Tržaško škofijsko zborovanje je edinstven zgodovinski dogodek, ki zlasti nam Slovence daje priložnost, da se izjavimo o vseh naših verskih in cerkvenih problemih. Na žalost moramo ugotoviti, da se je odzvalo kaj malo ljudi, zlasti laikov, ki bi znali ali hoteli prispevati svoj delež za rešitev teh problemov.

Pa tudi za italijanski del predstavlja to zborovanje ogromno delo, saj je zajelo vsa družbena področja in se ob zaključku, ki se naglo bliža, prav gotovo še ne bo izčrpalo. Priznati moramo, da so naši italijanski sogovorniki pri IV. komisiji dokazali iskreno dobro voljo in razpoložljivost, da nam pomagajo in skupno z nami iščejo ustreznih rešitev.

Člani IV. komisije se držimo načela, da mora priti v tržaški Cerkev do popolne enakopravnosti med obema narodnostima. Tržaški Slovenci se na lastnem ozemlju ne smemo čutiti drugorazredni verniki. Slovenski verniki pričakujemo, da nam tržaška Cerkev uradno prizna pravico do našega jezika povsod, kjer je bil do sedaj izključen, tako na škofijskih uradih, v škofijskem listu, ob škofijskih slovesnostih. Univerzalnost Cerkve, ki je ob zadnji izvolitvi papeža prišla do polnega izraza, naj ima odjek tudi v tržaški Cerkev.

Svetovna misijonska nedelja

Za misijonsko nedeljo je tržaška Cerkev organizirala večerno baklado. V soboto zvečer je bil v stolnici sv. Justa slovesni »Te Deum« ob izvolitvi novega papeža; nato se je od cerkve po ulici della Cattedrale do Avditorija razvila dolga procesija z baklami. Povečini so to bili mladi ljudje, ki so peli in molili misijonski rožni venec. Razne verske skupine so ob vsaki deseti rožnega venca pripravile primerno duhovno razmišljanje.

V Avditoriju je nato potekala misijonska prireditev, pri kateri sta nastopila dva mladinska zbora: tržaški polifonski zbor pod vodstvom F. Nesbeda ter vokalno-instrumentalni zbor pod vodstvom L. De Nardija. Poleg drugih pesmi raznih narodov smo slišali znane odlomke iz »Missa Luba« ter Očenaš in Ave Maria Stravinskoga. Občinstvu so se predstavili duhovnik Gianpaolo Muggia, ki bo 28. oktobra odpotoval v tržaški misijon Nguvio, Dario Battii, ki odhaja v Gabon, kjer bo namesto obvezne vojaške službe opravljal prostovoljno delo mizarja, ter dve laični sestri, od katerih bo ena odšla v Tanzanijo, druga pa v Nguvio.

Vsem je g. škof Bellomi izročil sv. pismo ter jim podelil svoj blagoslov. Ali ne bi bilo umestno, ko bi pri taki prireditvi tudi mi sodelovali? - F. V.

Uspelo romanje na Sv. goro

Ko sem preteklo nedeljo 22. oktobra popoldne romal peš skupaj z drugimi romarji na Sv. goro, sem imel vtis, da so se povrnili nekdanji časi, ko smo vsako leto v jeseni poromali k Mariji na Sv. goro. Pot in bližnjice na goro, vse so bile polne romarjev, ki so peš sopihali proti vrhu. Bile so ženske, bili so moški, bile so cele družine z otroki, bili so tudi mladi. V primeri z davnimi leti pred drugo svetovno vojno je bila le ta razlika, da ob poti ni bilo beračev in pa da so številni avtomobili dvigali obilo prahu, tako da je bilo prijetno hoditi le po bližnjicah.

Veselo smo stopali proti vrhu, prepričani, da nas bo veliko. In bilo nas je res veliko; napolnili smo cerkev. Nadškof in duhovniki-somaševalci (bilo jih je nad 20) so gotovo z veseljem in presenečenjem gledali to veliko množico, ki se je zbrala ob Mariji brez velike propagande. Med maso so bila berila v slovenščini in italijansko, petje prav tako v obeh jezikih in g. nadškof je z radostjo pozdravil to skupno srečanje svojih vernikov v Marijini baziliki na Sv. gori.

Vsebinsko romanje je bila počastitev svetogorske Kraljice ob 50-letnici posvečenja njene sedanje bazilike, kar je opravil nadškof F. B. Sedej leta 1928. Poleg tega je bila tudi nedelja, ko so slovesno ustoličili novega papeža Janeza Pavla II. in pa svetovna misijonska nedelja. Dovolj vzrokov, da se je lahko vsak vernik med maso in nadškofovo pridigo zamislil in pomolil zase in za skupne namene.

SLOVENSKA ŽUPNIJA V GORICI

priredi ob peti obletnici svoje ustanovitve v nedeljo 5. novembra popoldne

OBISK POKOPALIŠČA V GONARSU

Na sporedu je sv. maša, nato obisk grobnice. Vabljeni tudi ostali rojaki.

Ljudi je bilo res veliko ne samo iz Gorice, temveč tudi iz vasi in precej jih je prišlo tudi iz bližnje jugoslovanske okolice. Ko je bilo pobožnosti v cerkvi konec, so se ljudje počasi napotili proti dolini; največ peš. Na Prevalu so bili ravno dovolj zgodaj, ko so se v obeh Goricah prižgale luči in je tema začela ovijati svetogorski hrib in sosedo okrog. Hvaležni za lepo popoldne so se vsedali v avtobuse, avtomobile, številni pa so nadaljevali kar peš do Solkana.

Res kakor nekoč, ko smo peš romali na Sv. goro. Posebno ti slednji so obhajali tudi spomin na čase, ko so se na vrh Sv. gore lahko dvignili tudi z žičnico, ki so jo sedaj kot »nerentabilno« izbrisali iz novogoriškega gospodarstva. - ar

Števerjan

Števerjanski župan Stanislav Klanjšček in odbornik Ciril Terpin sta se te dni zglasila pri goriškem prefektu in mu predložila hudi problem pomanjkanja pitne vode. V Števerjanu namreč že več časa vsak dan zmanjka vode. Ustanova CAFO, ki mora skrbeti za dobavo in goriška Ustanova za vodo in plin se medsebojno zaradi tega obtožujeta, števerjanski občani pa ne morejo kar naprej prenašati takega stanja. Dežela je pred časom nakazala 150 milijonov lir za preureditev tega vodovoda, vendar je treba nujnih posegov, da se stanje takoj uredi.

Goriškega prefekta sta predstavnikata tudi seznanila s problemom občinskega tajnika, brez katerega občinska uprava ne more uspešno delovati. To je sicer vsedržavni pojav v malih občinah, vendar bi se zadeva lahko že uredila. Prefekt je obljubil svoje posredovanje.

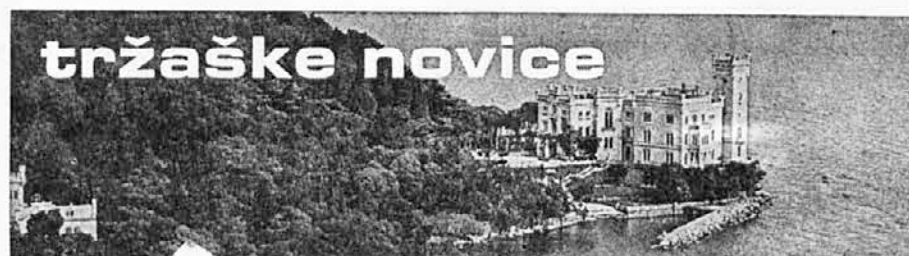
Krleževa »Leda« v Gorici

SSG iz Trsta je začelo novo gledališko sezono z izvedbo »Leda« jugoslovanskega dramatika Miroslava Krleže. Ledo ali kot jo imenuje avtor komedijo karnevalske noči v štirih dejanjih, je gledališče izbralo kot prvo igro letošnje sezone tudi zato, da bi se spomnilo 85-letnice Krleževega rojstva.

Leda spada v tako imenovani glembajski ciklus, ki ga sestavlja enajst daljših in krajših proznih spisov in tri dramska dela. Leda pravzaprav zaključuje ta ciklus. Nastala je namreč po delu Gospoda Glembajevi, ki se odigrava pred prvo svetovno vojno. Glembajevi so v delu mogočen rod, ki je zmožen silnih čustev. V drugi drami V agoniji, ki se dogaja v prvih dvajsetih letih tega stoletja, vidimo propad nekdanjega slavnega rodu. V Ledi pa nastopata dva potomca propadle rodbine.

Ceprav se Leda v podnaslovu imenuje komedija karnevalske noči, ni v njej skoro nič smešnega — razen kakega posameznega prizora —, kar bi nas spravilo v resničen zdrav smeh. Če se ob njej kdaj posmejemo, nam ta smeh pusti grenka usta, ker za njim tiči mračna resnica gnile družbe. Igra namreč obtožuje življenje malomeščanskega sloja. Osebe, ki nastopajo, so pomilovanja vredne, saj njihovo življenje poteka brez kakega cilja in smisla. Dame se sučejo v zlatem krogu in ne vedo več, kaj pomeni pristno in zdravo življenje. Varajo drug drugega in same sebe, vendar se iz tega začaranega, nesmiselnega kroga ne morejo ali bolje nečesto odcepiti zaradi lastnih koristi.

Igralci, ki poosebljajo te like, so se v

Proslava stoletnice tabora v Dolini

Dolina pri Trstu je minulo soboto in nedeljo (21. in 22. oktobra) praznovala stoletnico organiziranega prosvetnega delovanja ter slovenskega narodnega tabora, dogodka, ki sta med seboj tesno povezana, saj je prav tabor bil vzpodbuda za ustanovitve pevskega in bralnega društva »V. Vodnik«.

V nedeljo ob treh popoldne je bila na glavnem trgu v vasi, slavnostno okrašenem z zelenjem in zastavami, proslava stoletnice slovenskega tabora (27. 10. 1878). Prisotne udeležence je najprej pozdravil dolinski župan Edvin Svab, ki je nato predal besedo prvemu govorniku v osebi župnika Albina Grmeka, ki je med drugim spomnil, kako je njegov predhodnik zaslužni dekan Jurij Jan pred sto leti odprl slovenski narodni tabor v Dolini.

»Kakor takrat, tako tudi danes ta proslava nas vse združuje v skupnih prizadevanjih po uresničitvi vseh tistih pravičnih težej in pravic, ki jih še vedno, kljub načelnemu priznanju ne uživamo, ali pa so bile le deloma izpolnjene. Pot primorskih Slovencev v teh sto letih je bila trda in krvava, posuta s težavami vseh vrst in težkimi preizkušnjami. Najprej krvavitev naših mladih moči v prvi svetovni vojni od Karpatov do Doberdoba in Soče, nato trpljenje naših fantov in mož na raznih italijanskih bojiščih in taboriščih ter končno v zmagovalnem narodnoosvobodilnem spopadu z nacifašizmom.«

Potem ko je spomnil, kako so morale cerkve in zakristije nuditi zatočišče preganjeni slovenski besedi in kako so morale knjige Goriške Mohorjeve družbe nadomestiti odpravljene slovenske šole in so družine vzgajale svoje otroke v zavesti svoje narodne pripadnosti, je bilo povsem naravno, da so se naši ljudje s trdno narodno zavestjo v srcu in z neomajno vero v narodno osvoboditev strnjeno in navdušeno odzvali klicu domovine na odkrit boj z nacifašizmom, v katerem je naš narod spet krvavel, a ni izkrmavel.

Današnja stoletnica tabora potrjuje, da v naših srcih še živijo zavest in težnje, ki so tako živo prevečale naše prednike, ki so prav na tem mestu zborovali pred sto leti. Po drugi strani pa si ne smemo zapirati oči pred stvarnostjo, kajti vprašati se moramo, ali imamo še zmeraj tako trdne in zavedne družine, moralno zdravo in zanesljivo mladino.

Zgleda, da je nekatere zajel val brezbrzičnosti in malodušja in vse prelahko zaupamo varljivim utvaram, da nas bodo drugi reševali. Zato naj bo naša naloga zavreti te pojave z lastnim zgledom, z zavzetostjo za narodno enotnost in ustrezno vzgojo v narodnem duhu. Le s takšno voljo za življenje ob zvestobi idealom in izročilom naših prednikov bomo živeli.

svoje »junake« resnično živeli. Anton Pet-jé je izvrstno predstavil viteza Olivera Urbana, bivšega svetnika pri c. k. avstro-ogrskem poslanstvu v Sanktpetersburgu. Prikazal nam je pretkanega salonskega prijatelja, ljubimca in »pocen« likovnega kritika. Stane Starešinič je bil kot veleindustrijalec Klanfar res odličen. Lidija Kozlovič je briljantno odigrala vlogo zločasnega Klanfarjeve soproge Melite, ki sanja o neki iniciativi in romantičnem begu v Firence s slikarjem Avrelom. Bohemskega slikarja male Lede in gnilih pomaranč, slabica in zenskarja je izvrstno podal Livij Bogatec. Avrelovo ženo Klaro, ki ljubi moža bolj zaradi udobnega življenja, ki ji ga on daje kot pa iz ljubezni, je prigrčno odigrala Bogdana Bratuž. V igri so nastopali še Mira Sardoč in Tanja Smotlak kot prva in druga dama, Jožko Lukeš kot gospod in Nerina Svab kot Fanny.

Delo je režiral Vlado Stefančič. Klasično sceno, ki je odlično odražala duha in družbo časa, si je zamislil ing. arh. Niko Matul, Bleščeče kostume je izdelala Ružica Nenadović Sokolič. Za glasbo je poskrbel Aleksander Vodopivec, za slovenski prevod Fran Albreht. Lektor je bila Ana Mlakar.

Mislím, da je bila igra goriškemu občinstvu všeč. Nekaterim gledalcem se je sicer zdela predstava nekoliko preveč razvlečena in mestoma dolgočasna, predvsem v prvem dejanju, ker se dogajanje ne odvija dinamično. Vendar je ta ne-dinamika namerna, kar je poudaril sam avtor igre.

Iva K.

Nato sta spregovorila še pesnik Miroslav Košuta in dr. Jože Vilfan. Prvi je razčlenil programske točke narodnih taborov na Slovenskem in jih primerjal z našimi današnjimi zahtevami, ko se moramo zamejski Slovenci prav tako odločno in vztrajno boriti za svoje priznanje in obstoj. Dr. Vilfan (sin zadnjega predsednika političnega društva Edinost v Trstu) pa je v daljšem posegu izrazil prepričanje, da bomo zamejski Slovenci znali ostati zvesti izročilom svojih prednikov, jeziku in kulturi in kot predstavnik matične domovine zagotovil zavzetost slednje za izvedbo Osimskih sporazumov tudi na področju manjšinske zaščite.

V kulturnem delu sporeda so nastopili združeni otroški zbori pod vodstvom Ljube Smotlak, združeni zbori iz Brega pod vodstvom Draga Žerjale in Ignacija Ote ter godbi iz Ricmanj in iz Brega.

Ob zaključku proslave so zborovalci sprejeli resolucijo z zahtevo po uresničenju taborskih zahtev za vse Slovence v Italiji, predvsem popolne narodne enakopravnosti.

SLOVENSKA SKUPNOST V DEŽELI FURLANJA-JULIJSKA BENEČIJA

priredi v soboto 28. in nedeljo 29. oktobra v Beli peči

STUDIJSKI SEMINAR

Sedež seminarja je gostišče »Pri sestrah«. Začetek v soboto ob 16. uri. Iskreno vabljeni vsi predstavniki, člani vodstvenih organov in sekcij ter aktivisti stranke.

100-letnica PD »V. Vodnik«

Ob proslavi stoletnice tabora v Dolini je priredilo PD »Valentin Vodnik« v občinski telovadnici slovesnost, na kateri je kot gost imel izredno dovršen koncert mešani pevski zbor iz Dornberka pod vodstvom Jožka Hareja. Osrednji del proslave pa so skupno izvedli recitatorji, godba na pihala Breg, ansambel Supergroup in zbor »V. Vodnik«, in sicer originalni recital dolinskega kulturnika in literata Borisa Pančgerca z naslovom »Rodovi skozi stoletja«.

Kot že naslov pove, je avtor v tem delu podal živ prerez veselih in bridkih dogodkov iz domačega kraja od navdušenega narodnoubudniškega delovanja v dobi čitalnice in tabora pred sto leti, skozi preizkušnje in vseh vrst zatiranja v času fašizma do današnjih dni, ko so industrializacija in razlastitve spodkopale temelje domačemu človeku, ki mu tako preostaja samo še domača pesem in beseda, da se preživi v jutrišnji dan.

Priložnostni govor je imela študentka Anaroža Slavec, župan Svab pa je društvu izročil odličje prijateljstva v imenu dolinskega občinskega sveta.

Volitve v deželno komisijo za šolska vprašanja

Zakon št. 932 ob 22. decembra 1973 je ustanovil posebno komisijo, ki naj bi sodelovala z deželnim šolskim skrbnikom pri reševanju vprašanj, ki se tičejo delovanja slovenskih šol. Komisijo sestavljajo goriški in tržaški šolski skrbnik, dva zastopnika goriškega pokrajinskega sveta, trije zastopniki tržaškega pokrajinskega sveta in sedem šolnikov iz vrst nadzorne-nega, vodstvenega in učnega osebja slovenskih šol. Komisija se obnavlja vsaki dve leti, in sicer tako, da posamezne kategorije šolnikov izvolijo po enega predstavnika. Letos podo volitve v petek 27. t. m. Goriška in tržaška sekcija sindikata slovenske šole sta na seji 14. t. m. sklenili, da predlagata sledeče kandidate:

za učitelje: Antona (Sergija) Korošca z Goriškega; za didaktične ravnatelje: Stanislava Skrinjarja s Tržaškega; za profesorje srednjih šol: Kazimirov Paulin z Goriškega; za profesorje višjih srednjih šol: Sama Pahorja s Tržaškega; za ravnatelje višjih srednjih šol: Egidija Košuto s Tržaškega.

Sindikati slovenske šole vabi vse šolnike, da se polnoštevilno udeležijo volitev in glasujejo za zgornje kandidate.

Rojan

Na svoj god 15. oktobra je za vedno zapala Tereziya Bucik. Dočakala je visoko starost 96 let. Bila je ena izmed tistih žena, ki jih hvali sveto pismo: »Močna žena, kdo jo bo našel!« Kot železničarjeva soproga po prvi svetovni vojni ni imela lahkega življenja. Družina se je morala preseliti za nekaj let v Italijo. Potem je bil mož predčasno upokojen in družina se je vrnila v Trst.

DRUŠTVO SLOV. IZOBRAZENECV

priredi v ponedeljek 30. oktobra ob 20.15 v Peterlinovi dvorani in Trstu, ul. Donizetti 3 spominsko proslavo

OB STOLETNICI ROJSTVA DR. J. UKMARJA

Govoril bo pisatelj Alojz Rebula

Gospo Terezijo težave niso spravljale v malodušnost. Skrbela je za svojo številno družino in jo varovala. Znala je svetovati in znala je tudi ukazati. Cerkev je bila njena tolažba. Na stara leta je veliko molila in vabila k molitvi še druge. Ko ni mogla več v cerkev, je zvesto spremljala nedeljsko mašo po radiu.

Naj ji Gospod poplača vse njeno bogato in delovno življenje, prizadetim pa podeli svojo božjo tolažbo. - SZ

Koncertni abonma za sezono 1978-79

Glasbena matica - Trst organizira za sezono 1978-79 v okviru koncertnega abonmaja v Kulturnem domu v Trstu sledeče nastope: 28. okt. 1978 Trio Tartini iz Ljubljane; 10. nov. 1978 Slovenski oktet; 5. dec. 1978 Simfonični orkester Slov. filharmonije s pevskim zborom Consortium musicum iz Ljubljane; 20. dec. 1978 klavirski recital Massimo Gon; 19. jan. 1979 komorni orkester RTV Ljubljana; 9. febr. Duo Pahor Slama; 14. marca pevski zbor Collegium musicum iz Beograda; 29. marca Slovenski komorni orkester; 18. apr. zbor in orkester Glasbene matice - Trst. Izven abonmaja, s popustom za abonente, bo 4. in 5. nov. 1978 gostovanje baleta ljubljanske Opere, 2. in 3. februarja 1979 pa gostovanje solistov, zbora in orkestra ljubljanske Opere.

Cene abonmajev so: parter redni 15.000, znižani 12.000 lir; balkon redni 10.000, znižani 8.000 lir; mladinski in invalidski parter 8.000, balkon 4.000 lir. Dvig abonmajev se vrši od torka 10. oktobra od 9. do 12. ure v pisarni Glasbene matice, ul. R. Manna 29, tel. 418605.

● Slovenski koroški duhovniki, organizirani v društvu Sodalitas, so letos napravili poučen izlet v Stično na Dolenjskem. Zgodovino cerkve in samostana jim je — 40 po številu — strokovno pojasnil najboljši poznavalec Stične prof. Marjan Zadnikar. Svoj obisk so koroški duhovniki začeli s somaševanjem, na kosilu pa so bili gostje stiških cistercijanov. V imenu obeh ljubljanskih škofov Pogačnika in Leniča jih je pozdravil prelat dr. Lojze Suštar.

★

Kamenčki

Kje je vest bolničarjev?

Neki italijanski dnevnik je zapisal: »Italija piše eno najgrših strani svoje zgodovine.« Pri tem je mislil na stavko bolničarskega osebja v številnih italijanskih bolnišnicah. Začelo se je v Firencih. Bolničarji iz avtonomnih sindikatov so napovedali stavko, češ da jim gre večja plača. Zapustili so svoje delovno mesto, to se pravi bolnike. Ti so ostali brez potrebne higienske postrežbe, brez hrane. Da niso umrli od lakote, so morali priti na pomoč sorodniki in vojaštvo.

Slabi zgledi vlečejo. Iz Firenc se je stavka razširila na bolnišnice v Rimu, v Neaplju, v Milano in še kam drugam. Po televiziji je bilo mogoče videti bolnike po sobah, prepuščene samim sebi in sorodnikom. Televizija pa si ni upala pokazati vsega, npr. nepokretne bolnike, ki za svoje osebne potrebe stalno potrebujejo pomoči. Kaj je bilo s temi bolniki? Zlasti ker stavka ni trajala en dan ali dva, temveč traja v Firencih že tretji teden.

Stavkajoči bolničarji so vse to gledali in naprej stavkali, kakor da ne gre za bolne ljudi, temveč za stroje v tovarni. Saj zanje je bolan človek toliko kot stroj za kovinarskega delavca v Fiatovih tovarnah.

Ob teh dejstvih se mora človek zgroziti, kako nizko je padla moralnost pri delavcih v Italiji. S trpljenjem bolnikov si hočejo izboljšati plače! Nižje kot tako ne bi mogli pasti. Saj bi jih mogli primerjati samo esesovcem v lagerjih. Ti so mučili nedolžne ljudi, da so od tega prejeli nagrado.

In vendar in javnosti ni opaziti posebnega ogorčenja zaradi takega postopanja bolničarjev, kakor da bi za stavkajočih delavce ne bilo več nobene morale in nobene vesti. Pa je morala tudi zanje, ker jim bo Kristus na sodni dan rekel: »Bil sem bolan, pa ste me pustili lačnega in v nesnagi, ker vam je bilo več za 25.000 lir kot za mene bolnega in trpečega. Pojdite izpred mene, ker vas je sam egoizem!«

(r+r)

Fotografska razstava »Raj pod Triglavom«

Od 18. do 21. oktobra je bila v goriškem Avditoriju razstava fotografij pod naslovom »Raj pod Triglavom«, ki jih je posnel Jaka Čop. Ta razstava naj bi bila kot nekaj uvod 14. mednarodnemu srečanju planincev v Gorici, ki se je vršilo 21. in 22. oktobra v priredbi tukajšnje sekcije CAI-a. Na otvoritveni slovesnosti je Sovodenski nonet zapel »Oj Triglav moj dom« in »La Montanara«, predsednik Slovenskega planinskega društva v Gorici Vladimir Klemš pa je spregovoril v obeh jezikih o pomenu razstave ter omenil tudi 200-letnico prvega vzpona na Triglav. Avtor slik Jaka Čop pa je vsakogar vse dni z veseljem pospremil po razstavi.

V zvezi z mednarodnim srečanjem v Gorici je goriška sekcija CAI-a izdala zanimivo knjigo o Triglavu »Tricorno - monte fra tre popoli«. Je to nekaj zbornik o tej naši najvišji slovenski gori. Sestavki govorijo o zgodovini, planinstvu, življenju ljudi v dolinah pod Triglavom, o flori, sestavi triglavskega pogorja, vrstijo se poezija in proza. Jedro knjige je spis Celsa Macorja o osvojitvi Triglava po ljudeh. Omenja prvih pet pogumnih mož, kanonika Valentina Staniča, Jožeta Abroma iz Trente, Julija Kugyja, Klementa Juga iz Solkana in še mnoge, ki so prispevali k odkritju triglavske lepote. Ervin Pocar je iz nemščine prevedel več legend in pesmi o Triglavu, Marijan Breclj pa je prispeval razpravo, kako je našel Triglav svoj odjek v slovenski glasbi, slovstvu in umetnosti. Druge članke so prispevali še Paolo Geotti, Miro Corsi in Mario Galli.

Ema in Gvido Adamič darujeta ob petdesetletnici skupnega življenja za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu 50.000, za svetovanske cerkvene pevce 50.000, za lačne po svetu 10.000 in za misijone 10.000 lir.

Za kapelo p. Leopolda pri Domju: Marija Trojanis, Trst, 10.000; družina Felda, Domjo, 15.000; N. N., Trst, 2.000; Mira-Sabadin, Domjo, 20.000; podjetje Resim iz Trsta 20.000; Marija Cechi, Trst, 12.000; Fani Rudež, 5.000; Ana Merola 5.000; Nelly Rosani 2.000; Adelina Parovel, Trst, 2.500; Emilija Redenta 2.500; družina Debelis, Trst, 5.000; družina Zlobec 7.000; N. N., Sv. Križ v zahvalo 10.000 lir.

V Katoliškem domu v Gorici bo v nedeljo 29. oktobra ob 16. uri

misijonska prireditev

z bogatim srečolovom. Prireditve bodo popestrili igralci iz Vogrč na Koroškem, ki bodo v režiji Vinka Zaletela uprizorili prijetno veseloigro.

DAROVİ

Za Alojzijevešče: namesto cvetja na grob Marije Bandelj daruje Jožica Klanjšček 10.000 lir.

Za števerjansko cerkev: v spomin v Kaliforniji umrle Klare Terčič darujejo sestre in brata 25.000 in Ida Komjanc 10.000 lir; družina Mužič, Križišče, ob 50-letnici rojstva Alberta Mužič 10.000 lir.

Ob drugi obletnici smrti dragega očeta Valentina Bensa daruje hčerka Marica za Katoliški glas in za skavte po 20.000 lir.

Za »Našo pot«: C. in A., Jamlje, 10.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: sestra Pavla namesto cvetja na grob pok. Ljudmile Radovič 20.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Marija Vidmar 10.000; družina Taučer v spomin moža in očeta Rudolfa 10.000; Cenčič-Sosič Ivanka 10.000; dva neimenovana v počastitev spomina Janeza Pavla I. in v zahvalo za izvolitev Janeza Pavla II. vsak po 10.000; Igor Sosič 3.000; razni 2.500 lir.

Za cerkev v Bazovici: družina Križmančič-Frlinovi v spomin na pok. mater Štefanijo 20.000; Komar Ančka 2.500; Marija Kralj iz Padrič 5.000; družina Marc-Toknovi 6.000; Zofija Kalc 6.000; Marija Ražem 10.000; Anton Mirošič v spomin žene Julije 8.000; Jožefa Križmančič v spomin pok. moža Antona 5.000; Antonija Križmančič-Jenakova 5.000; Vincenc Šajnsnikov 5.000; Marija Živic v spomin moža Ivana 10.000; hči Angela v spomin Lucije Mlač 5.000; družina Fonda-Gombačevi v spomin Jožeta Grželj 20.000; Marija in Nina v spomin pok. brata Toneta Pečar 5.000; ofer ob poroki Darija Grgič in Ksenije Brass 110.000; Ivan Brass 50.000; družina Blandamura iz Rima 13.000; Marija Ražem ob obletnici mame Jožefe 20.000; N. N. 6.000; Silko in Zorka Ražem v spomin pok. staršev 10.000 lir.

Za Sv. goro: ob 50-letnici obnovitve svetišča in 50-letnici svojega trgovskega delovanja daruje Marijin častilec iz Gorice 50.000 lir.

Za cerkev v Ricmanjih: Ernesta Dobrila, Pulje, 10.000; Bernard Žuljan, Ricmanje, 5.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: vnukinja Marta z družino v spomin Terezije Bucik 10.000 lir.

Za zvonik na Višarjah: Hermina Vranič, Gorica, 50.000 lir.

Za slovenske misijonarje: Saloma Novak in Marta Požar iz Trsta namesto cvetja na grob Antonije Černigoj po 10.000 lir.

Za misijone: Ivanka namesto cvetja na grob brata Viktorja Kogoj 500 din.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OBVESTILA

DOPISNIKE »Katoliškega glasa« opozarjamo, da bo šel zaradi praznika Vseh svetih naš list v stroj že v torek 31. oktobra popoldne namesto v sredo kot je običajno. Zato sprejemamo dopise v torek 31. oktobra samo do 10. ure dopoldne.

ROMANJE V ČESTOHOVO. V zadnji številki smo napovedali romanje v Čestohovo prihodnje leto. Žal je pri tem prišlo do neljube pomote, ki jo s tem popravljamo. Romanje ne bo v juniju, temveč od petka 20. do sobote 28. julija 1978. Naj to upoštevajo vsi, ki so se že vpisali. Za romanje je že v tem času neverjetno zanimanje. Dokaz, da smo se pravilno odločili pri izbiri romarskega cilja.

Mesečna maša za edinost bo v Trstu (Marijin dom, ul. Risorta 3) v ponedeljek 6. novembra ob 18.30. Spomnili se bomo pokojnih članov in članic ACM. Sledi prikaz v diapozitivih z letošnjega ekumenskega romanja v Vojvodino.

Slovenski kulturni klub v Trstu priredi v soboto 28. oktobra ob 19. uri v društvenih prostorih v ul. Donizetti 3 razgovor o Beneški Sloveniji.

Radio Trst A

Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19; kratka poročila ob 11., 14; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. sv. maša.

Casnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Spored od 29. okt. do 4. nov. 1978

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu, 9.45 Oddaja o Benečiji, 10.30 Danes obiščemo Log, 11.05 Mladinski oder: »Vitez na obisku«, 11.40 Nabožna glasba, 13.00 Ljudje pred mikrofonom, 13.20 Poslušajmo spet, 15.00 Nedeljsko popoldne.

Ponedeljek: 9.30 Psihologija predšolskega otroka, 10.05 Koncert, 11.00 Odlomki iz Svevove proze, 12.00 Prizori iz zdravniške ambulante, 12.20 Vesela glasba, 13.15 Naša pesem 1978 v Mariboru, 14.10 Roman v nadaljevanjih - Prežihov Voranc »Jamnica«, 14.30 Glasbeni ping pong, 16.30 Glasbena panorama, 17.05 Pianistka Marina Horak, 18.05 Čas in družba, 18.20 Operna glasba.

Torek: 9.30 Poznate Evropo? 10.05 Koncert, 11.05 Podlistek: »Moč preteklosti«, 13.15 Zborovska glasba, 14.10 Roman v nadaljevanjih: »Jamnica«, 14.30 Stara navada - železna srajca, 15.00 Mladi izvajalci, 15.35 Plošče, 16.30 Čudoviti otroški svet, 17.05 Pianistka Marina Horak, 18.05 Problemi slovenskega jezika, 18.20 Operna glasba.

Sreda: 10.00 Koncert, 11.05 Mladinski oder: »Čevlji za mojstra Matevža«, 12.15 Odlomki iz operet, 13.00 Naši zbori, 14.10 Roman: »Jamnica«, 14.30 Glasbeni popol-

KATOLIŠKI GLAS list za kritične bralce

dan, 16.30 Otroci pojo, 17.00 Spomin na Renata Kodermaca, 18.00 »Georgesova maška«, dramatisirana zgodba.

Četrtek: 9.30 Družina v sodobni družbi, 9.45 Chopin: Nokturni, 10.05 Koncert, 11.00 Podlistek: »Moč preteklosti«, 12.00 Simfonična glasba, 13.15 Zborovska glasba, 13.30 Klavir, 14.10 Roman: »Jamnica«, 14.30 Glasbene oblike in izrazi, 15.35 Smetana: »Moja domovina«, 16.30 Kje je napaka? 17.05 Mozartov Rekvjem, 18.05 Gospodarska društva v pokrajini, 18.20 Operna glasba.

Petek: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu, 10.00 Koncert, 11.05 Mladinski oder: »Zid hrabrosti«, 12.15 V starih časih, 12.45 Glas in glasba narodov, 13.00 »Seghizzi«, 13.20 Lahka glasba, 14.10 Roman »Jamnica«, 14.30 Pesmi iz polpretekle dobe, 15.00 Jugotonov express, 15.30 Zgodovina rock in pop glasbe, 16.30 Otroški vrtljak, 17.00 Mi in glasba, 18.00 Kulturni dogodki, 18.15 Operna glasba.

Sobota: 9.30 Življenje besed, 10.05 Koncert, 13.15 Slovenske ljudske pesmi, 14.10 Roman »Jamnica«, 14.30 Končno, sobota! 15.35 Iz filmskega sveta, 16.30 Odprimo knjigo pravljic, 17.05 Mi in glasba, 18.05 »Antigona«, Izvedba: Radijski oder, 18.45 Vera in naš čas.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 100 lir, osmrtnice 150 lir, k temu dodati 14% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so pospremili na zadnji poti drago

Frančiško Tul

Posebna zahvala g. župniku Vončini za besede v spomin pokojnice, pevkam, sodnikom in darovalcem cvetja.

Nečaki in sestra z družinami

Mačkovlje, 24. oktobra 1978

54. Svetovni dan varčevanja

31. oktobra 1978

Varčevalci:

**slovenski denarni zavodi na Tržaškem in Goriškem
vas vabijo in vam nudijo najboljše pogoje**

► Hranilnica in posojilnica - Opčine

► Kmečka banka - Gorica

► Kmečka in obrtna posojilnica in hranilnica - Sovodnje

► Kmečka in obrtna posojilnica in hranilnica - Doberdob

► Kmečka in obrtna posojilnica in hranilnica - Nabrežina

► Banca di Credito di Trieste
Tržaška kreditna banka s.p.a. - Trst